

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj: U-III-79/2023

Zagreb, 25. ožujka 2026.

OPĆINSKI SUD U DUBROVNIKU

Neposredno

Preko pošte

14 -04- 2026

Predato na prijem _____

Dana 10.4.26. R _____

Broj primjeraka _____ priloga _____

Pristojba _____ kuna. Potpis _____

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Prvom vijeću za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sutkinja Sanja Bezbradica Jelavić, predsjednica Vijeća, te suci Andrej Abramović, Dražen Bošnjaković, Biljana Kostadinov, Goran Selanec i Miroslav Šumanović, članovi Vijeća, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo Žarko Knego iz Dubrovnika, kojeg zastupa Bojan Lujak, odvjetnik u Dubrovniku, na sjednici održanoj 25. ožujka 2026. jednoglasno je donio

ODLUKU

- I. Ustavna tužba se usvaja.
- II. Ukida se presuda Županijskog suda u Zagrebu broj: 6 Kž-274/2022-5 od 6. rujna 2022.
- III. Predmet se vraća Županijskom sudu u Zagrebu na ponovni postupak.

i

RJEŠENJE

U preostalom dijelu ustavna tužba se odbacuje.

Obrazloženje odluke

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Žarko Knego iz Dubrovnika (u daljnjem tekstu: podnositelj) podnio je ustavnu tužbu u povodu presude Županijskog suda u Zagrebu broj: 6 Kž-274/2022-5 od 6. rujna 2022. (u daljnjem tekstu: drugostupanjska presuda) kojom je odbijena podnositeljeva žalba podnesena u povodu presude Općinskog suda u Dubrovniku broj: 40 K-481/2016 od 18. listopada 2021. ispravljene rješenjem od 2. lipnja 2022. (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda).

Prvostupanjskom presudom podnositelj je proglašen krivim zbog kaznenog djela protiv imovine - oštećenje tuđe stvari, opisano i kažnjivo po članku 235. stavku 1. u vezi s člankom 52. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11., 144/22., 56/15. i 61/15.; u daljnjem tekstu: KZ/11). Podnositelj je na temelju članka 235. stavka 1. KZ-a/11 osuđen na kaznu zatvora u trajanju od četiri (4) mjeseca, te mu je na temelju

Prusina ističući da uslijed toga poklopac zahrđao sud je i u tom dijelu poklonio vjeru iskazu Josipa Prusine tim više što isti zasigurno nema razloga navoditi oštećenja koja uistinu ne bi i nastala. Osim toga, iz iskaza svjedoka policijskog službenika koji je poduzeo očevid Slađana Dodiga ispitanog na okolnosti nastalih oštećenja na stvarima, a koji iskaz je cijenjen vjerodostojnim budući ovaj svjedok kao službena osoba zasigurno nema razloga neistinito iskazivati, proizlazi da su sve stvari na koje im je ukazano od strane oštećenog i naznačene u zapisniku o očevidu i da je moguće da su nastala neka oštećenja koja nisu evidentirana u zapisniku o očevidu.

16. Sumirajući iznijeto, ovaj sud je utvrdio da je optuženik Žarko Knego počinio kazneno djelo protiv imovine-oštećenje tuđe stvari opisano i kažnjivo po čl. 235. st. 1. KZ/11 na štetu Josipa Prusine na način kao je to opisano u izreci ove presude, te da nema elemenata koji bi isključivali njegovu kazneno pravnu odgovornost. Radnjama izvršenja navedenim u činjeničnom opisu izreke ove presude optuženi je oštetio tuđe stvari na način kako je to opisano u izreci ove presude, a pri tome je bio svjestan da oštećuje tuđe stvari, te je to i želio, pa je kazneno djelo počinjeno s izravnom namjerom, a kako nema razloga za isključenje protupravnosti u njegovom postupanju to je i kazneno odgovoran za navedeno kazneno djelo jer ovaj sud smatra da su u njegovom konkretnom ponašanju ostvareni svi bitni objektivni i subjektivni elementi gore navedenog kaznenog djela, a za koje je i oglašen krivim."

5. Protiv prvostupanjske presude žalbu su podnijeli državno odvjetništvo i podnositelj po branitelju. Podnositelj je žalbu podnio zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede kaznenog zakona, uključujući i odluku o kazni.

Podnositelj je u žalbi zatražio da bude izviješten o sjednici vijeća drugostupanjskog suda.

6. Drugostupanjski sud je dopisom broj: 6 KŽ-274/2022-3 od 24. svibnja 2022. dostavio spis predmeta prvostupanjskom sudu radi donošenja rješenja o ispravku presude zbog pogrešaka u pisanju. Prvostupanjski sud je 2. lipnja 2022. donio rješenje o ispravku

Podnositelj je nakon primitka rješenja o ispravku u podnesku od 23. lipnja 2022. naveo da ostaje kod ranije iznesenih žalbenih navoda te ponovio zahtjev da ga se pozove na sjednicu drugostupanjskog vijeća.

7. Na sjednici drugostupanjskog suda od 6. rujna 2022. žalbe podnositelja i državnog odvjetnika odbijene su kao neosnovane.

Podnositelj nije bio pozvan na sjednicu drugostupanjskog vijeća.

7.1. Mjerodavni dio obrazloženja drugostupanjske presude glasi:

"7.2. Okrivljenik u žalbi osporava zakonitost pregledanih snimki video nadzora i smatra da time što se na istima temelji presuda je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 2. ZKP/08. Navedeni dokaz, snimke video nadzora čiju zakonitost okrivljenik osporava, bile su predmet ispitivanja zakonitosti tijekom rasprave. Prvostupanjski sud je rješenjem od 10. prosinca 2020. odbio kao neosnovan prijedlog okrivljenog za izdvajanje tih DVD snimki video nadzora kao nezakonitih, a Županijski sud u Dubrovniku je, kao sud drugog stupnja, rješenjem KŽ-30/2021-5 odbio kao neosnovanu žalbu okrivljenog na rješenje suda prvog stupnja. Navode koje su o zakonitosti navedenih, a osporenih, dokaza iznijeli prvostupanjski

sud i Županijski sud u Dubrovniku prihvaća i ovaj drugostupanjski sud. Naime, predmetni prostor kojeg je koristio Josip Prusina nije javni prostor niti je namijenjen za javnu upotrebu, već se radi o privatnom dvorišnom prostoru. Postavljenim kamerama video nadzora štiti se imovina i posjed korisnika prostora od neovlaštenih zadiranja trećih osoba. Stoga video nadzor nije namijenjen prikupljanju privatnih podataka za osobe koje u taj prostor uđu. Stoga se u konkretnom slučaju tu ne radi o povredi prava privatnosti okrivljenika koji je u taj prostor ušao bez odobrenja vlasnika odnosno korisnika prostora, pa žalba okrivljenika niti u tom dijelu nije osnovana.

7.3. Suprotno tvrdnjama okrivljenika, prvostupanjski sud je nakon korektno prenesenog sadržaja dokazne građe dao argumente za ocjenu dokaza, poglavito personalnih koje je međusobno usporedio i konfrontirao te je u razlozima presude, iznio jasne, valjane i dostatne razloge o svim odlučnim činjenicama, bez proturječja, koje u cijelosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud pa kako se presuda ne temelji na nezakonitim dokazima to žalba okrivljenika zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka nije osnovana.

8. Okrivljeni smatra da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno jer svjedok Josip Prusina nije vlasnik oštećenih stvari a svoj stav argumentira, između ostalog, sadržajem kaznenih prijava i podacima iz drugih sudskih predmeta. No, kaznena prijava sama po sebi, ne predstavlja dokazno sredstvo, iz nje se jedino mogu koristiti podatci relevantni za utvrđivanje tko je, kada i za koje kazneno djelo podnio kaznenu prijavu ali se iz nje ne može koristiti sadržaj izjava koje su građani dali redarstvenim vlastima. Jednako tako, iskazi svjedoka u drugim sudskim predmetima ne mogu se sadržajno ocjenjivati i konfrontirati s dokazima i sadržajem iskaza u aktualnom kaznenom postupku (članak 450. stavak 1. ZKP/08).

8.1. Analiza okrivljenika da je vlasnik nekretnine i vlasnik oštećenih stvari predstavlja njegovo subjektivno viđenje stvari koje ničim nije osporilo niti dovelo u sumnju pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda da su oštećene stvari u vlasništvu Josipa Prusine. Naime, prema podacima spisa adresa stanovanja svjedoka Josipa Prusine je u Dubrovniku, ... gdje je kazneno djelo i počinjeno. Svjedoci Žarko Prusina i Josip Prusina decidirano navode da je Žarko Prusina samo vlasnik nekretnine a da istu koristi Josip Prusina. Životno je da osoba koja prebiva i koristi nekretninu u njoj drži svoje stvari iako nekretnina nije u njenom vlasništvu. Stoga je sud, ispravno, prihvatio kao vjerodostojne iskaze svjedoka Žarka Prusine i Josipa Prusine i utvrdio da su sve oštećene stvari u vlasništvu Josipa Prusine koji je ovlašten podnijeti prijedlog za progon. Kako okrivljenik ne osporava da je bio u vrtu koji koristi Josip Prusina i da dozvoljava da je tom prilikom oborio stolicu i 'neki namještaj', pa imajući na umu sadržaj snimke video nadzora (točka 15. presude), tada je nesporno da je okrivljenik u nakani oštećenja došao na terasu kojom se koristi Josip Prusina i oštetio dvije stolice, keramičku posudu za cvijeće i prevrnuo prijenosni roštilj a njegova obrana 'da je tjerao štakore i miševе i nije imao namjeru oštetiti tuđe stvari' ispravno je ocijenjena kao nevjerodostojna."

III. PRIGOVORI PODNOSITELJA

8. Podnositelj tvrdi da mu je povrijeđeno pravo na pravično suđenje jer ga drugostupanjski sud nije pozvao na sjednicu vijeća koje je odlučivalo o žalbi iako je to dva puta tražio. Nadalje, prigovara arbitarnosti obrazloženja vezano uz utvrđenje sudova tko je stvarni vlasnik oštećenih stvari. Prigovara i arbitarnoj ocjeni dokaznog materijala jer su pregledane snimke video nadzora nezakoniti dokaz jer je podnositelju snimanjem bilo povrijeđeno pravo na privatnost s obzirom na to da se radilo o nadzoru javnog prostora odnosno prostora koji je suvlasništvu srodnika oštećenog, a ne u vlasništvu oštećenog koji nije ni ugovorio video nadzor prostora.

IV. MJERODAVNO PRAVO

9. Mjerodavne odredbe članka 475. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. - odluka USRH broj: U-I-448/2009 i dr., 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 128/19.) koji je bio na snazi u relevantno vrijeme, glasile su:

"Članak 475.

(1) Drugostupanjski sud donosi odluku u sjednici vijeća.

(2) O sjednici vijeća izvijestit će se stranke ako je neka od stranaka u roku predviđenom za žalbu ili u odgovoru na žalbu zahtijevala da bude izviještena o sjednici. Predsjednik vijeća ili vijeće može odlučiti da se o sjednici vijeća izvijeste stranke i kad nisu to zahtijevale, ako bi njihova prisutnost bila korisna za razjašnjenje stvari.

(3) Sjednica vijeća počinje izvješćem suca izvjestitelja o stanju stvari. Stranka koja je prisutna sjednici izložiti će u vremenu koje za to odredi predsjednik vijeća najvažnije dijelove žalbe odnosno odgovora na žalbu. Vijeće može od stranaka koje su prisutne na sjednici zatražiti potrebna objašnjenja u svezi sa žalbenim navodima, a stranke mogu predložiti da se radi dopune izvješća pročitaju pojedini spisi.

(4) Sjednica se može održati i u odsutnosti stranaka koje su o njoj bile uredno izviještene, ako optuženik nije izvijestio sud o promjeni boravišta ili stana, može se održati sjednica vijeća iako on o sjednici nije bio izviješten.

(...)"

V. OCJENA USTAVNOG SUDA

10. Ustavni sud istaknute prigovore razmotrio je s aspekta članka 29. stavaka 1. i 2. alineja 4. i 5. Ustava koje glase:

"Članak 29.

Svatko ima pravo da ... sud pravično ... odluči o ... optužbi zbog kaznjivog djela.

U slučaju sumnje ili optužbe zbog kaznjivog djela osumnjičenik, okrivljenik ili optuženik ima pravo:

(...)

- da se brani sam ...

- da mu se sudi u njegovoj nazočnosti, ukoliko je dostupan sudu,

(...)"

11. U predmetu *Zahirović protiv Hrvatske* (br. 58590/11, presuda od 25. travnja 2013.) Europski sud za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP) utvrdio je povredu članka 6. stavka 1. i stavka 3. točke (c) Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine - Međunarodni ugovori" broj 18/97., 6/99. - pročišćeni tekst, 8/99. - ispravak, 14/02., 1/06., 13/17. i 6/24.) zbog toga što je u žalbenom postupku pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske podnositelju moralo biti omogućeno "da se brani sam", a to nije učinjeno. ESLJP je zaključio da ovisno o okolnostima konkretnog slučaja može postojati obveza žalbenog suda omogućiti okrivljeniku "da se brani sam", pa i onda kada na temelju domaćeg prava žalbeni sud ima diskrecijsko pravo odlučiti hoće li okrivljeniku pružiti priliku da bude nazočan na žalbenoj sjednici (što je slučaj u predmetu koji se razmatra u ovom ustavnosudskom postupku). Naime, kada je žalbeni sud pozvan u potpunosti procijeniti krivnju ili nevinost nekog podnositelja u vezi s optužbama koje su protiv njega podnesene u pogledu ne samo argumenata koje je on naveo pred prvostupanjskim sudom, već i u pogledu argumenata koji su se odnosili na navodne propuste tog suda, da utvrdi sve relevantne činjenice i ispravno primijeni

odgovarajuće materijalne i postupovne propise, potrebna je kao pitanje pravednosti prisutnost podnositelja na sjednici žalbenog vijeća. Istovjetno stajalište ESLJP je izrazio i u predmetu *Lonić protiv Hrvatske* (br. 8067/12, presuda od 4. prosinca 2014.).

U predmetu *Arps protiv Hrvatske* (br. 23444/12, presuda od 25. listopada 2016.) ESLJP je utvrdio da se navedena pravna stajališta odnose i na slučajeve u kojima se okrivljeniku sudi u skraćenom postupku te je izrečena uvjetna kazna zatvora.

Ustavni sud je navedena stajališta izrazio, primjerice, u odlukama broj: U-III-5676/2014 od 8. prosinca 2016. ("Narodne novine" broj 4/17.), broj: U-III-2836/2012 od 6. lipnja 2016. ("Narodne novine" broj 64/16.) i broj: U-III-3976/2018 od 11. ožujka 2020. (www.usud.hr).

12. U podnositeljevom predmetu, drugostupanjski sud bio je pozvan procijeniti krivnju ili nedužnost podnositelja u pogledu prigovora iznesenih u žalbi, a koji su se odnosili na navodne propuste prvostupanjskog suda u pogledu potpunog i pravilnog utvrđivanja činjeničnog stanja, primjene mjerodavnog materijalnog i postupovnog prava te odluke o kazni.

Uzimajući u obzir da podnositelj nije bio pozvan na sjednicu drugostupanjskog vijeća, a da se drugostupanjski sud u drugostupanjskoj presudi nije očitovao o njegovim zahtjevima da ga se izvijesti o sjednici drugostupanjskog vijeća, Ustavni sud ocjenjuje da je drugostupanjski sud kao žalbeno tijelo u navedenim okolnostima povrijedio ustavno pravo podnositelja da mu se sudi u njegovoj nazočnosti i da se brani sam (usp. s odlukom Ustavnog suda broj: U-III-3516/2019 od 11. veljače 2020., www.usud.hr)

13. Stoga je na temelju članaka 73. i 76. Ustavnog zakona odlučeno kao u izreci odluke.

O b r a z l o ž e n j e r j e š e n j a

14. Ustavni sud ističe da je sadržaj ustavnog prava zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava ograničen na postupovna jamstva pravičnog suđenja. U odnosu na prigovor pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i ocjene dokaza, zadaća Ustavnog suda nije utvrđivati činjenice, ocjenjivati dokaze i tumačiti pravo u konkretnim sudskim predmetima, nego je to zadaća redovnih sudova. Kad ne bi bilo tako, Ustavni sud djelovao bi kao sud trećeg ili četvrtog stupnja i ne bi poštovao ustavna ograničenja koja su nametnuta njegovu djelovanju. Stoga je zadaća Ustavnog suda kod ispitivanja pravičnosti postupka ograničena na ispitivanje jesu li poštovana postupovna jamstva zajamčena ustavnim pravom na pravično suđenje (usporedi, primjerice, s odlukama Ustavnog suda broj: U-III-4951/2014 od 10. ožujka 2020., "Narodne novine" broj 66/20.; broj: U-III-3077/2018 od 19. svibnja 2020. i broj: U-III-2886/2018 od 11. rujna 2019., www.usud.hr).

Da bi se utvrđenje činjenica i ocjena dokaza od redovnih sudova moglo smatrati proizvoljnim na način da utječe na pravičnost konkretnog postupka, pogrešni zaključci tih sudova o odlučnim činjenicama trebali bi biti toliko očigledni da se mogu okarakterizirati kao nedvojbeni pogreška (*manifest error*), drugim riječima, takva

pogreška koju nijedan razuman sud ne bi nikada mogao učiniti (usporedi, primjerice, s odlukama Ustavnog suda broj: U-III-4951/2014 i broj: U-III-3077/2018, navedeno, te predmetima ESLJP-a *Khamidov protiv Rusije*, br. 72118/01, § 170., presuda od 15. studenoga 2007.; i *Bochan protiv Ukrajine* br. 2 [Vv], br. 22251/08, § 62., presuda od 5. veljače 2015.). Stoga su obrazloženja sudskih odluka iznimno važna jer je nedostatak relevantnih i dostatnih razloga za ocjene kakve su odlukom dane prvi i najvažniji znak koji upućuje na proizvoljno odlučivanje (usporedi, primjerice, s odlukom Ustavnog suda broj: U-III-2886/2018, navedeno).

15. Primjenjujući navedeno načelno stajalište, Ustavni sud ocjenjuje da je očigledno neosnovan podnositeljev prigovor koji se odnosi na arbitrarnost obrazloženja o vlasništvu nekretnine u kojoj su se nalazile pokretne stvari za čije je oštećenje podnositelj osuđen. Prvostupanjski sud dao je dostatne i razumne razloge za svoju ocjenu da vlasnik oštećenih pokretnih stvari ne mora ujedno biti i vlasnik nekretnine u kojoj prebiva i koju koristi. Sve je te razloge u povodu podnositeljeve žalbe ocjenjivao drugostupanjski sud čija presuda također sadrži jasne, relevantne i dostatne razloge.

Nema nikakvih elemenata koji bi upućivali na proizvoljnost sudova u odlučivanju. Neslaganje podnositelja s razlozima s ocjenom sudova i razlozima koje su sudovi dali za njegovu osudu ne predstavlja povredu prava na pravično suđenje, a iznošenje vlastitog viđenja o tome kako su sudovi trebali vrednovati određene dokaze s tim u vezi predstavlja tzv. prigovore četvrtog stupnja koji ne otvaraju pitanje povrede ustavnih prava (usporedi, primjerice, s rješenjem Ustavnog suda broj: U-III-4138/2023 od 1. listopada 2024.; www.usud.hr; te s predmetom ESLJP-a *Knot protiv Ukrajine*, br. 38112/14, presuda od 27. lipnja 2024.). Stoga Ustavni sud ovaj prigovor ocjenjuje očito neosnovanim.

16. Što se tiče prigovora podnositelja koji se odnose na arbitrarnost ocjene dokaznog materijala jer nisu prihvatili njegovo shvaćanje da su pregledane snimke video nadzora nezakoniti dokaz, Ustavni sud ponavlja da pravo na pošteno suđenje neće uvijek biti povrijeđeno ako se osuda okrivljenog temelji na dokazu koji je "nezakonit", tj. ne može se isključiti, načelno i apstraktno, korištenje dokaza koji je pribavljen nezakonito, već je potrebno ocijeniti je li postupak razmatran kao cjelina bio pravičan, prije svega jesu li bila poštovana prava obrane, te je li sporni dokaz bio jedini i odlučujući temelj osude. Uloga Ustavnog suda nije ocijeniti jesu li redovni sudovi pravilno primijenili mjerodavni postupovni zakon, već jesu li podnositeljima ustavnih tužbi u postupku koji je prethodio ustavnosudskom postupku povrijeđena prava i slobode zajamčeni Ustavom. Međutim, kada obrana argumentirano ospori autentičnost i vjerodostojnost nekog dokaza neovisno o tome je li taj dokaz nezakonit ili ne, sudovi su obvezni pažljivo ocijeniti takav dokaz i dati odgovarajuće obrazloženje o njegovoj autentičnosti i dokaznoj vrijednosti (vidi, na primjer, odluku Ustavnog suda broj: U-III-452/2018 od 22. travnja 2021., točka 7.2., www.usud.hr).

17. U skladu s navedenim, Ustavni sud prije svega primjećuje da je podnositelj prigovor nezakonitosti tih dokaza iznio i tijekom kaznenog postupka. Te su tvrdnje podnositelja ocijenjene neosnovanima u posebnom rješenju (v. toč. 7.2. obrazloženja drugostupanjske odluke). Dakle, podnositelj je tijekom kaznenog postupka mogao osporiti autentičnost prikupljenih dokaza, čime mu je omogućena kontrola zakonitosti dokaza. Polazeći od činjenice da su provedeni dokazi ocijenjeni zakonitima, da podnositelj prigovorima iz ustavne tužbe nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost

sudskih odluka, kao i da ti dokazi nisu bili jedini i isključivi dokaz za podnositeljevu osudu, Ustavni sud razmatrajući kazneni postupak kao cjelinu smatra da je i ovaj prigovor očito neosnovan.

18. Slijedom navedenog, Ustavni sud utvrđuje da su navedeni prigovori podnositelja očito neosnovani te kao takvi ne otvaraju ustavnopravnu bit stvari.

19. Stoga je na temelju članka 32. Ustavnog zakona riješeno kao u izreci rješenja.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
Sanja Bezbradica Jelavić, v. r.

Dostava:

1. Bojan Lujak, odvjetnik
 - za podnositelja
 - uz povrat originalaVukovarska 17/V, 20000 Dubrovnik
2. Županijski sud u Zagrebu
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5, 10000 Zagreb
 - uz povrat spisa broj: KŽ-274/2022
3. Općinski sud u Dubrovniku
dr. Ante Starčevića 23, 20000 Dubrovnik
 - uz povrat spisa broj: K-481/2016
4. Centar za evidenciju i dokumentaciju Suda
5. Spis

Suglasnost ovog otpravka s izvornikom ovjerava
Pomoćnica glavne tajnice Ustavnog suda
za ustavnosudsko poslovanje

Vladimira Vodanović
Vladimira Vodanović

